

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

Ad Lectorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

AD LECTOREM.

VMANISSIME Lector, si te docerem hoc libello de plumbo vertendo in aurum, è Philosophia Bombasti; vel de modo fabricandi sibi fortunam, ex adytis Baconi; gratum haberes, opinor, sapiusque relegeres: quia alterum prodesset ad leuandam pauperiem, quam diram nobis bella fecerunt; alterum ad satisfaciendum communi omnium voto. Nam vnusquisque cupit res suas in eum statum perducere, in quo habeat copiam commoditatèque bene ac beatè viuendi: quam Fortunam vocamus: èstque ipsissima Ratio Status, cuius priuatim, ac publicè cura est maxima, ferè tamen continetur ambitu rerum externarum, ac temporalium; neglectà, cui alia omnia militare debuerant, Gratià Dei: quæ sola humilem nostram conditionem euehit in eum statum, in quo verorum bonorum copia suppetit, ac supra inuidiam & violentiam positi,

AD LECTOREM.

non habent, quod metuant, nisi hoc, ne velint ipsi ex eo statu descendere. Gratia Dei est, quo tinctum plumbum actionum nostrarum, abit in aurum purissimum. Gratiam Filius Dei sanguine suo comparandam nobis putavit. Nihil ergo illâ potest esse præstantius. Ut meritò S. Augustinus lib. ad Bonifacium cap. 6. dixerit, eam non solùm omnia sidera, & omnes cælos; verùm etiam omnem Angelorum naturam supergredi. & S. Thomas, maius bonum esse Gratiam vnius, omnibus bonis totius vniuersi.

Et huius tamen rei tam pretiosæ, tamque diuinæ plerique homines rationem adeò exiguam habent, vt eam leuissimæ sæpe voluptati postponant, & explendi vnius desiderij causâ, rem tota rerum natura meliorem corrumpant. Sanè si quem Deus totius cæli ac terræ dominum faceret, ornaretque sapientia, nobilitate ac potentia supremæ omnium, quæ est inter Angelicas Legiones, naturæ, tantum ei non daret,

AD LECTOREM.

daret, quanti est minimum granum
Gratiæ, quæ Sanctos, ac Dei amicos
nos facit. Et inuenitur tamen non vnus
adeò demens, sed plurimi passim, qui
rem tam excellentem cum vilissimis
quibusque, imò & nefandis commu-
tent. Si quis cupiditati alicui suæ ali-
ter litare non posset, quàm vt extin-
gueretur Sol, magna stellarum pars
aboleretur, arefcerent omnes arbores,
permiscerentur elementa, & commo-
ueretur tota rerum natura, vim vtique
faceret genio suo, & cupiditatem fre-
naret. Atqui Gratiæ Diuinæ lucem ex-
tingui in anima hominis, longè maius
est, & siccis id oculis videmus quoti-
die. Si morerentur simul omnia anima-
lia, sicarentur fontes & flumina, ciui-
tates corruerent, quomodo nos hæc af-
ficerent? Longè maiora quotidie fiunt;
passim projicitur id, quod melius est
toto mundo, quamuis gemmeus esset.
Amittitur cum Gratiâ communicata
Diuinitas, perit Charitas regina virtu-
tum, intereunt à Deo infusæ vires ac
dona

AD LECTOREM.

Dona Spiritus Sancti, fugatur ipsemet Spiritus Sanctus, rumpitur amicitia Dei, prodigitur Ius regni caelestis, omnia merita vitae prioris, omnis fructus diuinorum Sacramentorum tota vitâ collectus, amittitur Deus ipse, & quidquid potest amitti: neque tamen hac videntes moerore tabescimus, non sanguineo sudore diffluimus, non liquimur toti in lacrimas! Ieremias Propheta pro vnius vrbs excidio quantum lamentationum profudit? Amici Iob calamitatibus attoniti, septem diebus illi assederunt elingues. Heli capta Arca Domini subito corruit exanimis: similiter Nicolaus V. Pontifex amisâ Constantinopoli, Benedictus I, audita strage, quam Longobardi fecerant in Italia. Parum, imò nihil est vnius Provinciae, vnius ciuitatis, vnius regis eversio, strages & vastatio, si conferatur cum perditione Gratiae Dei. Quid est ergo, quòd eâ iacturâ tam parum percellimur?

Causa torporis est, quòd non satis intel-

AD LECTOREM.

intelligamus, quantum in Gratia Dei sit boni. Nam tametsi Mens id, per Fidem, & asseuerationem Diuinam, certò cognòrit; imaginatio tamen, impleta specie præsentium, vt apparent, bonorum, colludit affectibus, qui toti sunt abiecti ad ea, quæ sensus perstringunt; & sic Mens deserta succumbit. Vnicum ergo remedium, vt phantasia, derelictis affectibus, in partes Rationis concedat. Quod tum futurum est, si quàm luculentissimè proponatur excellentia Gratiæ. Quod, quia non nisi Diuinâ ipsius Spiritûs Sancti eloquentiâ, pro dignitate rei, fieri potest; placuit hoc Libello saltem initia suggerere, quorum considerationi intentis occurrant hoc ipso suauiora, & efficaciora, quòd suæ sibi Mentis acie illa inuenerint, atque perspexerint; quibus vbi cæleste Lumen affusum, ampliora, meliorâque monstrârit, ac diuinis coloribus exornârit, non poterit non maximus, ac dulcissimus animi sensus, de diuino hoc Gratiæ dono, existere.

Quæ

AD LECTOREM.

Quæ dum cogito, venit in manus, eadem de re copiosum, & præclarum volumen, quod edidit Hispanicâ linguâ P. Eusebius Nierembergicus. Eo (ne furtive quis arguat) ita sum usus, ut meas ex ipso cogitationes plurimum locupletarem: volui enim licere mihi, quod Latinis Ecclesiæ Doctoribus licuit in scriptis Patrum Græcorum, ut facerent sua.

Primis itaque Considerationibus indico, quàm Magnum sit Gratiæ donum, proximis quàm Admirabile, spectatis eius effectibus: ut animus cupiditate accensus ad ipsam postea Gratiæ naturam, quasi latentem thesaurum, peruestigandam & contemplandam deveniat: eaque percepta cum gaudio, videat, quid ex his tandem omnibus agendum sibi decernat.

Occurrent hinc inde sublimia quædam: sed ita res ipsa ferebat, ac par erat etiam doctioribus aliqua tribui, dum ceteris, quo pascantur non deest. Ego omnia iudicio S. Matris Ecclesiæ, qua decet humilitate, submitto,

IN.